

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 271

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 aprilie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 116 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil	2-3	Decizia nr. 288 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 și 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	9-11
Decizia nr. 241 din 4 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (4) lit. c) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	3-4	Decizia nr. 291 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	11-12
Decizia nr. 284 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă	5-6	Decizia nr. 303 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. c), alin. (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	12-14
Decizia nr. 285 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 și art. 385 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală	6-7	Decizia nr. 315 din 13 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.6 din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	15-16
Decizia nr. 287 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 98—102 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	8-9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 116

din 19 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Cristina Cătălina Turcu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Ionela Bușu și alții în Dosarul nr. 3.916/318/2006 al Tribunalului Gorj — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă personal partea Iulian Băloi, lipsind autorii excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Iulian Băloi solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și depune concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că autorii excepției critică de fapt modul în care textul de lege criticat a fost aplicat în cauză de către instanțele de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul 3.916/318/2006, **Tribunalul Gorj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil.**

Excepția a fost ridicată într-o cauză având ca obiect apelul împotriva unei sentințe civile prin care s-a respins o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul de lege criticat este neconstituțional pentru următoarele motive: proprietarul terenului pe care se află amplasate locuințele autorilor excepției, teren care i-a fost restituit printr-o hotărâre judecătorească, își exercită nelimitat dreptul de proprietate promovând o acțiune pentru evacuarea acestora. O astfel de acțiune, întemeiată pe prevederile art. 480 din Codul civil, aduce atingere dispozițiilor art. 44 alin. (7) din Constituție, potrivit căruia dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.

Tribunalul Gorj — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Totodată, problema ridicată de autorii excepției nu este una de constituționalitate, ci de aplicare a legii.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și că din motivarea acesteia rezultă că autorii critică aspectele ce țin de modul de interpretare și aplicare a prevederilor legale criticate, aspecte ce intră în competența exclusivă a instanțelor de judecată.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat nu contravine prevederilor Legii fundamentale, critica de neconstituționalitate referindu-se în realitate la o problemă de aplicare a legii, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 480 din Codul civil, care au următorul conținut: „*Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.*”

Excepția este raportată la prevederile art. 44 alin. (7) din Constituție, potrivit căruia dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.

Examinând excepția, Curtea constată că autorii acesteia sunt nemulțumiți de fapt de posibilitatea evacuării lor în urma câștigării acțiunii în evacuare de către proprietarul terenului pe care se află locuințele acestora.

Critica de neconstituționalitate nu privește, așadar, dispozițiile art. 480 din Codul civil, ci modul în care instanța de judecată poate soluționa cauza, în sensul admiterii acțiunii în evacuare.

Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare.

Așa fiind, în temeiul art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, Curtea va respinge excepția ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A) d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Ionela Bușu și alții în Dosarul nr. 3.916/318/2006 al Tribunalului Gorj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 241

din 4 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (4) lit. c) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (2) lit. d) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Ioan Brisc în Dosarul nr. 4.182/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ, cauză ce face obiectul Dosarului nr. 1.661D/2007 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.662D/2007, nr. 1.663D/2007 și nr. 1.664D/2007, având ca obiect aceași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Societatea Comercială „Păstorel” — S.R.L. din Timișoara, Societatea Comercială „Bur Glar Services” — S.R.L. din Timișoara și Societatea Comercială „Vendor Trans” — S.R.L. din Timișoara în dosarele nr. 5.364/30/2007, nr. 3.443/30/2007 și nr. 5.959/30/2007 ale Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistrat-asistent informează Curtea asupra faptului că partea Societatea Comercială Administrarea Domeniului Public — S.A. din Timișoara a transmis în toate aceste dosare concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției, precum și un set de decizii prin care Curtea Constituțională a respins o serie de excepții referitoare la dispozițiile de lege criticate.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.664D/2007, nr. 1.663D/2007 și nr. 1.662D/2007 la Dosarul nr. 1.661D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. Susține în acest sens că dispozițiile de lege criticate sunt în realitate cele ale art. 36 alin. (4) lit. c) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, iar Curtea le-a mai examinat, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în prezentele cauze, astfel că cele reținute prin Decizia nr. 233/2002, de exemplu, își găsesc aplicarea și în aceste dosare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 12 noiembrie 2007, 30 octombrie 2007 și 13 noiembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 4.182/30/2007, nr. 5.364/30/2007, nr. 3.443/30/2007 și nr. 5.959/30/2007, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (2) lit. d) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001.**

Excepțiile au fost ridicate de Ioan Brisc, Societatea Comercială „Păstorel” — S.R.L. din Timișoara, Societatea Comercială „Bur Glar Services” — S.R.L. din Timișoara și Societatea Comercială „Vendor Trans” — S.R.L. din Timișoara în cauze de contencios administrativ având ca obiect soluționarea unor excepții de nelegalitate împotriva unor acte administrative.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut identic, se susține că dispozițiile art. 38 lit. d) din Legea nr. 215/2001 oferă premisele creării unei „practici de încălcare a principiului constituțional al egalității subiecților de drept în fața legii”. Această concluzie este fundamentată pe faptul că există „neenumerate hotărâri judecătorești pronunțate de către instanțele de contencios administrativ ale Tribunalului Timiș, prin

care a fost considerată legală practica Consiliului Local al Municipiului Timișoara ca în baza acestui temei de drept să emită hotărâri de consiliu local prin care să constituie taxe și impozite în favoarea unei societăți comerciale — Societatea Comercială Administrarea Domeniului Public — S.A. —, societate la care Consiliul Local al Municipiului Timișoara este acționar”. Apreciază, prin urmare, că dispozițiile art. 38 lit. b) din lege „sunt neconstituționale în măsura în care permit autorităților administrației publice locale ca prin acte administrative să impună taxe comerciale în favoarea unor societăți comerciale”.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul legal criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate. „Acesta se înscrie în competența autorității publice locale privind administrarea domeniului public și privat al municipiului, în virtutea căreia consiliul local poate concesiona bunurile proprietate publică sau privată.”

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 38 alin. (2) lit. d) teza a III-a, devenite art. 36 alin. (4) lit. c) ca urmare a republicării Legii nr. 215/2001, sunt constituționale. Critica de neconstituționalitate față de prevederile art. 16 din Legea fundamentală nu poate fi reținută, întrucât textul legal criticat se aplică tuturor celor aflați în ipoteza normei juridice, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Atribuția consiliului local de a stabili și aproba, în condițiile legii, impozitele și taxele locale nu reprezintă altceva decât consacarea principiilor constituționale pe care se întemeiază întreaga administrație publică locală, prevăzute de art. 120 alin. (1) din Legea fundamentală: descentralizarea administrativă, autonomia locală și deconcentrarea serviciilor publice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (4) lit. c) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Ioan Brisc, Societatea Comercială „Păstorel” — S.R.L. din Timișoara, Societatea Comercială „Bur Glar Services” — S.R.L. din Timișoara și Societatea Comercială „Vendor Trans” — S.R.L. din Timișoara în dosarele nr. 4.182/30/2007, nr. 5.364/30/2007, nr. 3.443/30/2007 și nr. 5.959/30/2007 ale Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare și motivării autorilor, dispozițiile art. 38 lit. d) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 23 aprilie 2001. Ca urmare a renumerotării textelor și republicării legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, rezultă, din motivarea excepției, că textul legal criticat se regăsește în prezent la art. 36 alin. (4) lit. c) din lege, având următoarea redactare:

— Art. 36 — Atribuțiile consiliului local: „(4) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (2) lit. b), consiliul local: (...) c) stabilește și aprobă impozitele și taxele locale, în condițiile legii.”

În opinia autorilor excepției, textul de lege criticat contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, consacrat de art. 16 din Constituție.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că soluția legislativă conținută în prezent de dispozițiile art. 36 alin. (4) lit. c) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 au mai fost supuse controlului de constituționalitate în numeroase rânduri, prin raportare la aceleași norme constituționale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare, cu prilejul soluționării excepțiilor de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (2) lit. d) din aceeași lege — prevederi care, în urma renumerotării textelor și republicării Legii nr. 215/2001, se regăsesc în prezent la art. 36 alin. (4) lit. c).

De exemplu, prin deciziile nr. 195 din 19 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 569 din 12 septembrie 2001, sau Decizia nr. 110 din 2 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 13 iunie 2002, Curtea a reținut, în esență, că, în ceea ce privește politica fiscală a statului, autoritățile administrației publice locale au drept de apreciere și de decizie autonomă, hotărârile lor fiind însă supuse controlului perfecțiilor.

Întrucât, față de cele statuate de Curtea Constituțională prin deciziile menționate, nu au intervenit elemente noi care să justifice modificarea jurisprudenței indicate, soluția și considerentele ce stau la baza acesteia își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În plus, prevederile art. 16 din Constituție, invocate, nu au incidență în cauză, întrucât principiul egalității în drepturi a cetățenilor nu se aplică în raporturile dintre persoane fizice și persoane juridice.

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 284

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Societatea Comercială „Saprocom” — S.R.L. din Vatra Dornei în Dosarul nr. 15.020/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă normele constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 15.020/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție invocată de Societatea Comercială „Saprocom” — S.R.L. din Vatra Dornei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că „prin posibilitatea pe care o conferă instanței, [...] de a soluționa un proces, de cele mai multe ori având un caracter complex și pronunțându-se întotdeauna o hotărâre irevocabilă, printr-o excepție care să nu mai permită analizarea fondului cauzelor”, textul criticat „produce o discriminare evidentă justițiabililor, persoane fizice sau juridice, îngrădindu-se, practic, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil”. Se arată că depunerea motivelor de apel este permisă de lege până la prima zi de înfățișare și se apreciază că aceeași regulă ar trebui în mod „normal și constituțional” să fie aplicată și în cazul recursului.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În opinia instanței, faptul că recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul prevăzut de lege nu reprezintă o îngrădire în exercitarea accesului liber la justiție și la un proces echitabil.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (2)

și (3), deoarece nu înlătură posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala, neîngrădit, de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care are următorul cuprins: „*Recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazurilor prevăzute în alin. 2.*”

Aceste dispoziții sunt considerate de autoarea excepției ca fiind neconstituționale în raport cu prevederile art. 21 alin. (2) și (3) privind accesul neîngrădit la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat, în jurisprudența sa, asupra constituționalității art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, în raport de aceleași dispoziții constituționale și față de critici similare celor formulate în prezenta cauză. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 312 din 6 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 4 mai 2006, și Decizia nr. 375 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 mai 2007. Prin deciziile menționate, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, reținând, în esență, că, în privința condițiilor de exercitare a căilor de atac, legiuitorul poate să reglementeze termenele de declarare a acestora, forma în care trebuie să fie făcută declarația, conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și altele de același gen, fără ca prin aceasta să se aducă atingere liberului acces la instanță în substanța sa, sau principiilor unui proces echitabil. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Cauza *Beles și alții contra Cehiei* din 12 noiembrie 2002, a constatat că dreptul de acces la un tribunal nu este absolut și se pretează la limitări implicit admise, în special în ceea ce privește condițiile de admisibilitate a unui recurs, având în vedere că presupune reglementarea din partea statului, care se bucură, în această privință, de o anumită marjă de apreciere.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția pronunțată anterior de Curte, cât și considerentele care au fundamentat-o, sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Societatea Comercială „Saprocom” — S.R.L. din Vatra Dornei în Dosarul nr. 15.020/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 285

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 și art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 și art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 2.147/221/2007 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că autorul excepției a depus la dosar o cerere de amânare a cauzei pentru pregătirea apărării și angajarea unui apărător.

Având cuvântul, Ministerul Public solicită respingerea cererii de amânare a cauzei.

Curtea, având în vedere data la care a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate invocată în cauză și apreciind că a existat un interval de timp rezonabil pentru pregătirea apărării și angajarea unui apărător, respinge cererea de amânare a cauzei.

Ministerul Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă normele constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia penală nr. 706 din 1 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.147/221/2007, **Curtea de Apel Alba Iulia** —

Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 și art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 2.147/221/2007 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă principiul simetriei și principiul egalității de arme, prin aceea că prevăd posibilitatea recursului numai împotriva hotărârii prin care instanța se desesizează, nu și împotriva încheierii prin care instanța respinge cererea de desesizare, care nu poate fi atacată cu recurs decât odată cu hotărârea asupra fondului cauzei. Or, dacă „procurorul poate face recurs împotriva hotărârii care nu îi convine (de desesizare), partea interesată nu poate exercita această cale de atac împotriva hotărârii de respingere a cererii”. Se susține că această procedură încalcă și principiul contradictorialității, invocându-se în acest sens jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie — cauzele *Toth împotriva Austriei*, 1991 și *Sanchez — Reisse împotriva Elveției*, 1986, precum și cerința termenului rezonabil, ca dimensiune a dreptului la un proces echitabil. În sfârșit, se susține că normele criticate încalcă dreptul la un recurs efectiv.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu încalcă normele constituționale și din actele internaționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate nu reprezintă impedimente de natură a afecta posibilitatea

persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala, neîngrădit, de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil, precum și de soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. De asemenea, acestea nu îngrădesc dreptul părților de a beneficia, în tot cursul procesului, de asistența unui avocat, ales sau numit din oficiu, așa încât excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 332 alin. 4 și art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 332 alin. 4: „*Împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror și de orice persoană ale cărei interese au fost vătămate prin hotărâre, în 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă.*”

— Art. 385¹ alin. 2: „*Încheierile pot fi atacate cu recurs numai o dată cu sentința sau decizia recurată, cu excepția cazurilor când, potrivit legii, pot fi atacate separat cu recurs.*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind garantarea dreptului la apărare, precum și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești. De asemenea, autorul excepției consideră că textele de lege criticate încalcă și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și, respectiv, dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității textelor de lege criticate în prezenta cauză, în raport de aceleași texte din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și în raport de critici similare.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 4 și art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 2.147/221/2007 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 591 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.062 din 28 noiembrie 2005, respingând excepția invocată, Curtea a statuat că dispozițiile criticate nu sunt contrare prevederilor art. 21, 24 și 129 din Constituție. Curtea a reținut că, potrivit art. 126 și 129 din Constituție, legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești în cadrul procedurii de judecată, precum și modul de exercitare a acestora. În virtutea acestei competențe, legiuitorul stabilește hotărârile judecătorești împotriva cărora pot fi exercitate căile de atac. Acest mod de reglementare a exercitării căilor de atac împotriva încheierilor se justifică prin necesitatea de a se asigura celeritatea procesului penal într-un termen rezonabil, exigență recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru constituțional, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră la art. 6 paragraful 1 dreptul oricărei persoane „*la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale*”.

De asemenea, Curtea a reținut că nu sunt încălcate nici prevederile art. 21 din Constituție, deoarece legea asigură accesul persoanelor interesate la justiție, prin reglementarea posibilității exercitării recursului împotriva încheierilor pronunțate de instanță, odată cu exercitarea recursului împotriva sentinței sau a deciziei atacate. Totodată, nu sunt încălcate prevederile art. 24 din Constituție, întrucât persoana interesată își poate formula apărări în cadrul căii de atac prevăzute de lege, care se exercită împotriva hotărârii prin care s-a soluționat fondul cauzei.

În ceea ce privește invocarea, în susținerea excepției, a încălcării dispozițiilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un recurs efectiv, s-a reținut că textele legale criticate nu opresc părțile interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și de a beneficia de toate garanțiile procesuale care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția adoptată anterior, ca și considerentele pe care aceasta se întemeiază, își mențin valabilitatea și în cauza de față, inclusiv în ceea ce privește dispozițiile art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală, care au preluat soluția legislativă de principiu reglementată, la momentul pronunțării deciziei mai sus menționate, de art. 332 alin. 3 din Codul de procedură penală.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 287

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 98—102

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 98—102 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Cecilia Stanciu în Dosarul nr. 5.022/299/2007 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă normele constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 461 din 2 august 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.022/299/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 98—102 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție invocată de Cecilia Stanciu în Dosarul nr. 5.022/299/2007 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susțin, în esență, următoarele:

— prevederea claselor de sancțiuni și a punctelor de amendă lasă loc interpretării subiective de către agentul de circulație la stabilirea cuantumului amenzi;

— prevederea că un punct-amendă să reprezinte valoric 10% din salariul minim brut pe economie, stabilit prin hotărâre a Guvernului, nu poate conduce la o apreciere informată și obiectivă pentru fiecare participant la trafic la data aplicării sancțiunii contravenționale;

— reținerea permisului de conducere și eliberarea unei dovezii înlocuitoare în cazul în care contravenientul declară în momentul încheierii procesului-verbal că își rezervă dreptul de a contesta sancțiunea aplicată este ilegală și în contradictoriu cu prevederile constituționale;

— calcularea prin însumare a perioadei de suspendare în cazul săvârșirii a două sau mai multe contravenții care atrag și suspendarea exercitării dreptului de a conduce este o normă neconstituțională ce aduce atingere drepturilor subiective ale persoanei;

— permisul de conducere este obținut în urma unui examen dat în fața unei autorități a statului și, în momentul declarării „admis”, cetățeanul a căpătat un nou drept, și anume dreptul de a conduce pe drumurile publice un autovehicul; o dată dobândit acest drept, acesta nu mai poate fi restrâns decât în anumite condiții prevăzute de art. 53 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, „în condițiile în care obligațiile conducătorilor auto, participanți la trafic, au fost stabilite în vederea apărării ordinii publice, a drepturilor și libertăților celorlalți participanți la trafic”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale.

Avocatul Poporului, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, cuprinse în:

— art. 98 referitor la punctele-amendă corespunzătoare claselor de sancțiuni contravenționale;

— art. 99 privind contravențiile care se sancționează cu amenda prevăzută în clasa I de sancțiuni;

— art. 100 privind contravențiile care se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a II-a de sancțiuni și, respectiv, suspendarea exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 30 de zile;

— art. 101 privind contravențiile care se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a III-a de sancțiuni și, respectiv, suspendarea exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile;

— art. 102 privind contravențiile care se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și, respectiv, suspendarea exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile.

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 15 privind universalitatea drepturilor și a libertăților fundamentale și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, contrar susținerilor autoarei excepției, textele de lege criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd, în deplin acord cu principiile care fundamentează statul de drept, sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, în scopul prevăzut încă din primul articol al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, respectiv „*asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului*”. Așa fiind, reglementarea unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea acestor reguli este deplin justificată din perspectiva interesului general ocrotit și nu aduce nicio atingere principiului constituțional referitor la

universalitatea drepturilor și libertăților fundamentale. În același sens, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu prin deciziile nr. 210 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 20 aprilie 2007, și nr. 44 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 23 februarie 2005.

În ceea ce privește criticile referitoare la modul de interpretare a normelor ce fac obiectul excepției de către agenții de circulație, precum și problema cunoașterii cuantumului salariului minim brut pe economie, în funcție de care se stabilește valoarea punctelor-amendă, acestea nu intră în competența Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 98—102 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Cecilia Stanciu în Dosarul nr. 5.022/299/2007 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 288

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 și 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

aplicat legea în cauză, iar aceste aspecte excedează controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 7 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.338/292/2007, **Judecătoria Roșiori de Vede a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 și art. 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție invocată de Marius Petcu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că interpretarea corectă a textelor de lege criticate este în sensul că nu se poate dispune aplicarea unei sancțiuni complementare în situația în care sancțiunea principală este avertismentul. În opinia autorului excepției, această interpretare este determinată de faptul că art. 95 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 stabilește că avertismentul se aplică în cazul în care prin încălcarea normei rutiere nu se pune în pericol siguranța circulației, iar art. 96 din același act normativ prevede că sancțiunile complementare au ca scop

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 și 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Marius Petcu în Dosarul nr. 2.338/292/2007 al Judecătoriei Roșiori de Vede.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, arătând că susținerile autorului acesteia se referă exclusiv la modul în care agentul constatatator a interpretat și

înlăturarea unei stări de pericol. Se mai susține că interpretarea și aplicarea greșită a legii a fost posibilă și datorită modului defectuos sub care au fost redactate art. 95 și 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Judecătoria Roșiori de Vede apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu contravin în niciun fel dispozițiilor Legii fundamentale sau ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, prin abrogarea art. 95 alin. (3) al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, s-a înlăturat eventuala contradicție dintre textele de lege criticate. În plus, se mai arată că, „chiar și în lipsa unei astfel de abrogări, contradicția între două texte nu constituie în sine o problemă de neconstituționalitate, Curtea Constituțională neavând competența de a soluționa neconcordanțele legislative. Acestea se puteau soluționa pe cale legislativă, așa cum, de altfel, s-a întâmplat în speță. În lipsa intervenției legiuitorului, instanța judecătorească este datoare să facă interpretarea normelor juridice, în sensul ca acestea să producă efecte juridice, neputându-se invoca neclaritatea sau neconcordanța între textele legale”.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu încalcă normele din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 95 și 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 95: „(1) *Încălcarea dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență, altele decât cele care întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni, constituie contravenție și se sancționează cu avertisment ori cu amendă ca sancțiune principală și, după caz, cu una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la art. 96 alin. (2).*

(2) *Avertismentul constă în atenționarea verbală sau scrisă a contravenientului, însoțită de recomandarea de a respecta dispozițiile legale.*

(3) *[abrogat]*

(4) *Sancțiunile contravenționale prevăzute la alin. (1) se stabilesc și se aplică contravenienților, persoane fizice ori juridice.”;*

— Art. 96 „(1) *Sancțiunile contravenționale complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea*

săvârșirii altor fapte interzise de lege și se aplică prin același proces-verbal prin care se aplică și sancțiunea principală a amenzii sau avertismentului.

(2) *Sancțiunile contravenționale complementare sunt următoarele:*

a) *aplicarea punctelor de penalizare;*

b) *suspendarea exercitării dreptului de a conduce, pe timp limitat;*

c) *confiscarea bunurilor destinate săvârșirii contravențiilor prevăzute în prezenta ordonanță de urgență ori folosite în acest scop;*

d) *imobilizarea vehiculului;*

e) *radierea din oficiu a înmatriculării sau înregistrării vehiculului, în cazurile prevăzute la art. 17 alin. (4);*

f) *[abrogat].*

(3) *Pentru încălcarea unor norme la regimul circulației, pe lângă sancțiunea principală sau, după caz, una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la alin. (2) lit. c), d) și f), în cazurile prevăzute la art. 108 alin. (1) se aplică și un număr de 2, 3, 4 sau 6 puncte de penalizare.*

(4) *În cazul cumulului de 15 puncte de penalizare suspendarea exercitării dreptului de a conduce se dispune de către șeful poliției rutiere din județul sau municipiul București care îl are în evidență pe titularul permisului de conducere.*

(5) *Confiscarea se dispune de către poliția rutieră prin procesul-verbal de constatare a contravenției, odată cu aplicarea sancțiunii amenzii.*

(6) *Sunt supuse confiscării:*

a) *mijloacele speciale de avertizare luminoase și sonore deținute, montate și folosite pe alte autovehicule decât cele prevăzute la art. 32 alin. (2) și (3);*

b) *dispozitivele care perturbă funcționarea mijloacelor tehnice de supraveghere a traficului;*

c) *plăcuțele cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare care nu corespund standardelor în vigoare și care sunt montate pe vehicule;*

d) *[încetat efectele]*

(7) *Imobilizarea unui vehicul constă în scoaterea acestuia în afara părții carosabile, pe acostament sau cât mai aproape de marginea drumului, și punerea lui în imposibilitate de mișcare prin folosirea unor dispozitive tehnice sau a altor mijloace de blocare.*

(8) *Imobilizarea unui vehicul se dispune de către polițistul rutier, ca urmare a săvârșirii de către conducătorul acestuia a uneia dintre faptele prevăzute la art. 117 alin. (1).”*

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor și a libertăților fundamentale, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, cu raportare la art. 6, 7, 13, 14 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la: dreptul la un proces echitabil, legalitatea pedepsei, dreptul la un recurs efectiv, interzicerea discriminării și interzicerea abuzului de drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că ceea ce se critică, în cauză, este modul de interpretare și aplicare a legii de către organul constator, care a aplicat contravenientului atât sancțiunea principală, constând în avertisment, cât și pe cea complementară, constând în puncte de penalizare. În opinia autorului excepției, interpretarea corectă a textelor de lege criticate este în sensul că nu se poate dispune aplicarea unei sancțiuni complementare în situația în care sancțiunea principală este avertismentul. Aceasta, întrucât art. 95 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 (text abrogat însă la data sesizării Curții

Constituționale cu excepția invocată în cauză, prin art. 1 pct. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007) stabilește că avertismentul se aplică în cazul în care prin încălcarea normei rutiere nu se pune în pericol siguranța circulației, iar art. 96 din același act normativ prevede că sancțiunile complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 și 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Marius Petcu în Dosarul nr. 2.338/292/2007 al Judecătoriei Roșiori de Vede.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 291

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Adrian Tofan în Dosarul nr. 4.239/182/2007 al Judecătoriei Baia Mare.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă normele constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.239/182/2007, **Judecătoria Baia Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată în dosarul menționat de Adrian Tofan.

Asemenea critici, privind interpretarea și aplicarea legii în raport de situațiile de fapt, nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată. Competența de a aprecia dacă, în cauză, legea a fost corect interpretată și aplicată revine instanțelor de judecată, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 și 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Marius Petcu în Dosarul nr. 2.338/292/2007 al Judecătoriei Roșiori de Vede.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 291

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Adrian Tofan în Dosarul nr. 4.239/182/2007 al Judecătoriei Baia Mare.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă normele constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.239/182/2007, **Judecătoria Baia Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată în dosarul menționat de Adrian Tofan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că incriminarea refuzului de a se supune recoltării probelor biologice încalcă drepturile fundamentale invocate, în condițiile în care recoltarea de sânge reprezintă o intervenție medicală ce se exercită asupra corpului unei persoane. Se arată că, față de prevederile art. 13 din Legea nr. 46/2003, orice persoană, așadar și conducătorul auto, are dreptul de a refuza orice intervenție medicală asupra sa.

Judecătoria Baia Mare apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu intră în contradicție cu principiile constituționale, respectiv cu cele din actele internaționale invocate. Se face referire și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în această materie — cauza *Saunders împotriva Regatului Unit*, 1996.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, drepturile constituționale și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate nefiind încălcate prin normele criticate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „*Refuzul, împotrivirea ori sustragerea conducătorului unui autovehicul sau al unui tramvai ori a instructorului auto, aflat în procesul de instruire, sau a examinatorului autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, de a se supune recoltării probelor biologice sau testării aerului expirat, în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței de produse sau substanțe stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.*”

Se susține că art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, ale art. 23 privind libertatea individuală și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, raportate la art. 1, 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind obligația de a respecta drepturile omului, interzicerea abuzului de drept și limitarea folosirii restrângerii drepturilor. Se invocă, de

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Adrian Tofan în Dosarul nr. 4.239/182/2007 al Judecătoria Baia Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 303

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. c), alin. (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Acșinte Gaspar — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Ion Tiucă — procuror
Claudia-Margareta
Krupenschi — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. c), alin. (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Lai Hanqin în Dosarul nr. 5.074/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 14 februarie 2008 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, iar, în urma deliberărilor, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 11 martie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia din 5 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.074/2/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. c), alin. (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția a fost ridicată de Lai Hanqin într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs împotriva unei încheieri de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 sunt neconstituționale, întrucât, prin coroborarea cu dispozițiile art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, impun îndeplinirea, la data soluționării cererii de prelungire a dreptului de ședere, a unor condiții mult mai restrictive decât cele care era necesar să fie îndeplinite la data depunerii cererii.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) care statuează principiul neretroactivității legii și în art. 21 alin. (3) care garantează dreptul la un proces echitabil, precum și celor cuprinse în art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal menționează că excepția de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, fără a-și exprima însă opinia cu privire la constituționalitatea textului legal supus controlului de constituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Precizează că prevederile art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 „cuprind soluții legislative pentru situații tranzitorii, în cazul în care prin noua reglementare sunt afectate raporturi sau situații juridice născute sub vechea reglementare, dar care nu și-au produs în întregime efectele până la data intrării în vigoare a noii reglementări”. Apreciază că acestea constituie „o măsură menită să asigure stabilitatea raporturilor juridice născute în aplicarea legii vechi, neputându-se susține că ar aduce atingere prevederilor cuprinse în art. 15 alin. (2) din Constituție”. Mai arată că, în opinia sa, prevederile art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 „nu sunt de natură să încalce prevederile constituționale care statuează principiul liberului acces la justiție”.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. II din Legea nr. 56/2007 nu conțin nicio dispoziție cu caracter retroactiv și nici nu încalcă dreptul părților la un proces echitabil

și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Arată că textele de lege criticate nu împiedică părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2007, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și (5) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 8 martie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

— Art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 stabilește că: „*Toate situațiile aflate în curs de rezolvare la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta lege.*”

— Art. 55 alin. (1), (2), (3) și (5) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, astfel cum a fost modificat și completat prin art. I pct. 42 din Legea nr. 56/2007 și prin art. 6 pct. II subpunctele 22—24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007, are următorul cuprins: „(1) *Străinului intrat în România în scopul desfășurării de activități comerciale i se poate prelungi dreptul de ședere temporară, în următoarele condiții:*

a) *are avizul Agenției Române pentru Investiții Străine;*
b) *deține legal spațiul pentru sediul social;*
c) *este acționar sau asociat al societății comerciale, cu atribuții de conducere sau de administrare;*
d) *deține mijloace de întreținere în cuantum de cel puțin 700 euro lunar, dacă este acționar, și 500 euro lunar, dacă este asociat.*

(2) *Prelungirile ulterioare ale dreptului de ședere temporară se pot acorda dacă străinul îndeplinește următoarele condiții:*

a) *activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri;*
b) *obiectul activității desfășurate este cel inițial ori o continuare sau un rezultat al acestuia;*

c) *deține legal spațiul pentru sediul social;*
d) *este acționar sau asociat al societății comerciale, cu atribuții de conducere sau de administrare;*

e) *investiția este concretizată fie în aport de capital sau tehnologie în valoare de 70.000 euro, în cazul acționarului, sau 50.000 euro, în cazul asociatului, fie, alternativ, în crearea a cel puțin 15 locuri de muncă, în cazul acționarului, și 10, în cazul asociatului. În cazul creării de locuri de muncă, acestea trebuie să fie încadrate cu persoane angajate cu normă întregă de muncă, în condițiile legii;*

f) *deține mijloace de întreținere în cuantum de cel puțin 700 euro lunar, dacă este acționar, și 500 euro lunar, dacă este asociat, obținute din activitatea desfășurată pe teritoriul României.*

(3) *Dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute în prezentul articol se face cu următoarele documente:*

a) planul de afaceri avizat de Agenția Română pentru Investiții Străine;

b) documentele care atestă că activitatea se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri;

c) certificatul constatator, din care să rezulte calitatea solicitantului, denumirea, sediul social și obiectul principal de activitate al societății comerciale, mențiunile efectuate la comunicarea instanțelor de judecată, durata de funcționare a societății comerciale;

d) înscrierile de mențiuni prevăzute de lege, corespunzătoare modificărilor intervenite cu privire la actul constitutiv al societății comerciale;

e) certificatul cuprinzând principalii indicatori economico-financiari, emis de instituția competentă, care să cuprindă, conform bilanțului anual, date referitoare la active immobilizate total, cifra de afaceri, profitul net sau pierderi;

f) adeverință eliberată de inspectoratul teritorial de muncă, din care să rezulte numărul persoanelor angajate sau contractele de muncă înregistrate la această instituție. [...]

(5) Dreptul de ședere temporară în acest scop se prelungește succesiv pentru perioade de un an, iar în cazul străinilor care fac dovada că au efectuat investiții de minimum 500.000 de euro sau că au creat peste 50 de locuri de muncă cu normă întreagă, dreptul de ședere se prelungește pe perioade de 3 ani."

Autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) care statuează principiul neretroactivității legii și ale art. 21 alin. (3), precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, texte privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Autoarea excepției apreciază că dispozițiile art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și (5) teza a II-a din aceeași ordonanță, conțin norme cu caracter retroactiv, prin aceea că „noile condiții, mai restrictive” cuprinse în actul normativ criticat urmează a se aplica situațiilor aflate „în curs de rezolvare”, fără a se preciza în ce fază — administrativă sau judiciară — se află cererea de prelungire a dreptului de ședere temporară în România. Este posibil, astfel, ca petentul să nu mai îndeplinească noile cerințe necesare acordării dreptului solicitat, chiar dacă la momentul formulării cererii acestea erau îndeplinite, ceea ce echivalează, în opinia sa, cu încălcarea dreptului la un proces echitabil „în însăși substanța sa”.

Curtea observă, mai întâi, că este nereală afirmația autoarei excepție, potrivit căreia noile condiții de prelungire a dreptului de ședere pe teritoriul României „sunt mult mai restrictive”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. c), alin. (2), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Lai Hanqin în Dosarul nr. 5.074/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTE,
Acsinte Gaspar

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Krupenschi

Printr-o simplă analiză comparativă a conținutului normativ al art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, în redactarea pe care acesta o avea înainte de modificările și completările aduse prin Legea nr. 56/2007 și cea pe care o are în prezent, ca urmare a acestor modificări și completări, se poate observa că noua reglementare nu schimbă cu nimic cerințele impuse străinului care solicită prelungirea dreptului de ședere pe teritoriul României în scopul desfășurării de activități comerciale. Aparentele diferențe provin exclusiv din reformulări sau detalieri, care însă în niciun caz nu „vizează însăși substanța dreptului dedus judecării”, așa cum susține autoarea excepției.

Nici chiar despre dispozițiile alin. (5) al art. 55, care a fost nou introdus prin Legea nr. 56/2007, nu se poate reține că ar implica vreo restricție pentru solicitant prin impunerea unei condiții mai aspre. Acest din urmă text prevede doar necesitatea prelungirii succesive a dreptului de ședere temporară, cu frecvențe diferite în funcție de valoarea investiției sau de numărul de locuri de muncă create. Astfel, cei care au o investiție cu o valoare mai mare sau au creat mai multe locuri de muncă beneficiază de o perioadă de prelungire mai lungă în timp, după care trebuie să ceară o nouă prelungire a dreptului de ședere, așa cum și cei ale căror investiții sunt mai mici, dar se încadrează totuși în plafonul impus în art. 55 alin. (2) lit. e) în forma modificată (care este identic cu cel care trebuia atins și potrivit vechii reglementări), pot beneficia de prelungirea dreptului de ședere pentru desfășurarea de activități comerciale, doar că anual trebuie să reînnoiască cererea de prelungire, aceasta urmând să fie admisă dacă, desigur, solicitantul îndeplinește condițiile cerute.

Așadar, Curtea constată că aplicarea imediată, prin efectul art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007, a noii reglementări cuprinse în art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 nu contravine principiului neretroactivității legii. Textul de lege criticat nu dispune pentru trecut, ci numai cu privire la acte întocmite după intrarea în vigoare a normelor incidente în materie, în deplină concordanță cu art. 15 alin. (2) din Constituție. Ca atare, nu se poate reține nici pretinsa contradicție cu prevederile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, texte referitoare la dreptul la un proces echitabil.

De altfel, Curtea a mai examinat, parțial, constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate în cauza de față, iar prin Decizia nr. 945 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 16 noiembrie 2007, a reținut că prevederile art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România sunt constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 315

din 13 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000
pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Mircea Pop, Daniel Felician Pop și Gheorghe Lauruk în Dosarul nr. 4.630/83/2006 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.630/83/2006, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Mircea Pop, Daniel Felician Pop și Gheorghe Lauruk în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (12) referitoare la aplicarea și stabilirea pedepselor numai în condițiile legii, ale art. 73 alin. (3) lit. h) privind includerea infracțiunilor, pedepselor și regimului acestora în domeniul de reglementare al legii organice, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, ale art. 11 privind *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 20 privind *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, coroborate cu art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu denumirea marginală *Nicio pedeapsă fără lege*. Astfel, prin intermediul textului criticat este adusă o infracțiune din procedura comună într-o procedură specială, stabilindu-i în mod nejustificat un regim discriminatoriu, în sensul că, implicit, art. 6 din Legea nr. 78/2000 nu conține o pedeapsă proprie, ci face trimitere la textul din Codul penal. Această împrejurare este de natură să conducă la discriminarea cetățenilor chemați în justiție, care beneficiază de drepturi și libertăți consacrate de Constituție, sunt egali în fața autorităților publice și au dreptul la un proces echitabil, pentru care justiția se înfăptuiește în numele legii, este unică, egală și imparțială pentru toți.

Tribunalul Satu Mare — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece art. 6 din Legea nr. 78/2000 cuprinde o normă de trimitere uzitată de tehnica legislativă, fără ca prin aceasta să se încalce dispozițiile constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece reglementarea legală criticată nu aduce atingere principiului egalității, imparțialității și unicității justiției și se aplică, în mod nediscriminatoriu, tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei. De asemenea, prevederile art. 6 din Legea nr. 78/2000 nu conțin norme de procedură, ci de drept substanțial, iar aplicarea acestora nu poate duce la încălcarea dispozițiilor constituționale privind dreptul părților la un proces echitabil.

Reglementarea ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate nu constituie o incriminare prin analogie, așa cum greșit susține autorul acesteia, ci o legiferare a răspunderii penale printr-o normă juridică explicativă, care nu încalcă prevederile art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, din punctul de vedere al structurii tehnico-legislative a normelor juridice, este deseori întâlnit, cu precădere în materie penală, procedeul completării normelor de trimitere (calificate ca fiind incomplete) cu norme din același act normativ sau din alte acte normative.

De asemenea, dispozițiile legale criticate nu vin în contradicție cu principiul conform căruia justiția este unică, egală și imparțială pentru toți și, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, Parlamentul are competența de a reglementa prin lege organică infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. În virtutea acestei prevederi constituționale, legiuitorul este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru această faptă.

Prevederile art. 6 din Legea nr. 78/2000 nu conțin norme contrare dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, astfel cum este prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut: „*Infrațiunile de luare de mită — prevăzută la art. 254 din Codul penal, de dare de mită — prevăzută la art. 255 din Codul penal, de primire de foloase necuvenite — prevăzută la art. 256 din Codul penal și de trafic de influență — prevăzută la art. 257 din Codul penal se pedepsesc potrivit acelor texte de lege.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi invocate și în prezenta cauză. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 48 din 24 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 21 februarie 2006, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000, arătând că aceste dispoziții nu încalcă principiile constituționale enumerate de autor, deoarece din textul legii nu rezultă vreo restrângere în sensul reclamat de acesta. De altfel, reglementarea care formează obiectul excepției nu constituie o incriminare prin analogie, așa cum greșit susține autorul acesteia, ci o legiferare a răspunderii penale printr-o normă juridică explicativă, care nu încalcă prevederile art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, analogia, ca instituție juridică, se plasează în sfera aplicării

legii ca argument de interpretare, și nu în cea a procesului legislativ. Folosirea acestei noțiuni pentru caracterizarea normei instituite de legiuitor conduce la o contradicție în termeni, căci analogia implică absența normei și, în consecință, libertatea recunoscută unei autorități publice — în mod excepțional și nu în materie penală — de a stabili ea însăși regula după care urmează să rezolve un caz, luând ca model o altă soluție pronunțată într-un alt cadru reglementat. Or, dispoziția legală atacată prevede expres că infrațiunile nominalizate se pedepsesc potrivit textelor din Codul penal în care sunt incriminate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de aceste argumente, Curtea mai constată că, în acord cu același raționament s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea *C.R. contra Marii Britanii* din 22 noiembrie 1995, ocazie cu care a reamintit că art. 7 din Convenție consacră principiul legalității delictelor și pedepselor (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), iar aceasta impune ca legea penală să nu se aplice de o manieră extensivă în dezavantajul acuzatului, în special prin analogie (situație care nu se regăsește în dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000). Rezultă de aici că o infracțiune trebuie să fie clar definită de lege. O astfel de condiție este îndeplinită în momentul în care justițiabilul poate să știe, plecând de la formularea dispozițiilor pertinente și, la nevoie, cu ajutorul interpretării date de tribunale, ce acte sau omisiuni angajează răspunderea sa penală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 1—11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Mircea Pop, Daniel Felician Pop și Gheorghe Lauruk în Dosarul nr. 4.630/83/2006 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București, C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 280038